

Sen Rabbine Güven

Nureddin Yıldız'ın 26.01.2020 tarihli (381.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Bir ebe tutup asılmasa dünyaya gelmeyebilir, boğulup annemizin rahminde kalabilirdik. İnsan olarak birine muhtaç oluşumuz, destek ve yardıma ihtiyaç duyduğumuzun en büyük işareti bu olsa gerektir.

Rabbimiz bizim için öyle bir hayat ve düzen kurmuştur ki tek başına olmak mümkün değildir; illa bir başkasına muhtaçsın. Para, insan gücü, hava, oturacak sandalye, yiyecek-ıçecek vs. ile birçok başlıkta karşımıza çıkabilir bu. Firavun kadar güçlü ve Karun kadar zengin olsa da insan, zavallı ve aciz bir ihtiyar için de olsa bu böyledir. İnsandır ya, dev gibidir ama acizdir de. Bu kuralın istisnası yoktur.

Uyumak istersin, küçük bir minderin yoksa rahat uyuyamaz hatta uyuyamazsın. İnsan bu acizliklerini kendi gayet iyi biliyor fakat unuttuğu bir şey var: Allah'tan başka kime dayanıyor olursak olalım, o da bizim gibi yardıma muhtaç bir acizdir. Eninde sonunda huzuruna çıkacağımız Allah celle celâlühü, ona dayanmakla rahat edebileceğimiz tek güçtür. Aksi takdirde ne parasızlığa dayanma ne de ufak bir yastık olmadan rahat uyuyabilmek mümkün değildir.

Bugünkü insanlık ve insanlar, Âdem aleyhisselamın yaratıldığı günden beri konfora en çok yapışmış ve en bol imkânı olan nesildir. Dağları deliyor, tuşa basarak istediğini ayağına getiriyor, metalleri konuşturuyor, robotları hizmetçimiz yapıyoruz. Avucumuzun içindeki imkânlar Âdem aleyhisselamdan beri hiçbir insanın elde edemediği sınırlara varmıştır. Bundan sadece yüz sene önce yaşamış insanlara, bugün bizim kullandığımız araç gereçleri ve imkânlarımızı -göstermek şöyle dursun- anlatacak olsak bunun ancak cinlerin işi olabileceğini söylerlerdi.

İnsan bunca geniş imkâna rağmen onca huzursuzluğu neden yaşıyor? Ne elbisesini beğeniyor, eskitiyor ne de evlendiği eşine razı olup onunla ömür geçirebiliyor. Ne de aynı yemeği üç gün üst üste yemeye razı oluyor. Hatta yemek pişirme zevkini bile git gide kaybeden bir nesil yaşamaktadır; yemek pişirmeyi merak da etmiyor, pişirmeye razı da olmuyor. Temiz veya sağlıklı olmalarına bakmadan ve ayaküstü yiyeceği şeylerle yaşamak ona yetiyor.

Bu manzaraları gözümüzün önüne geldikçe görüyor olduğumuz gibi içimizde de her birimiz hissediyoruz. Kaybettiğimiz ne olduğu sorusuna cevabımız çok önemlidir. Kaybettiğimiz, bizi yaratan Allah'a güvenimizdir. Allah'ın bizi yarattığını kabul ediyoruz, ölümümüzün ardından günün birinde tekrar diriltip cenneti veya cehennemine alacağını da biliyoruz ama bu ikisi arasındaki süreçte de ona güvenmek, onunla yaşamak gerektiğini ne yazık ki unutuyoruz.

Şüphesiz, namaz kılan bir gence Allah'ı unutup unutmadığı ve hayatında Allah'ın olup olmadığı gibi bir sorgulama yöneltirse bunu hakaret kabul edecektir. Görünürde iman iddiamız elbette var; ama sigorta, maaş, diploma, eş, zenginlik, aile, çevre gibi bizi kuşatan ve üzerimize güven aşıladığını zannettiğimiz değerlerle Allah'a tevekkülümüz arasında bir karşılaştırmaya cesaret edebilir miyiz? Emeklilik anlayışı yani belli bir süre çalışıp sonra hazır maaş gelmesi düzeni ile bizi yaratan Allah'ın, üzerimize düşeni yaptıktan sonra bizi yalnız ve aç bırakmayacağı anlayışımızı karşılaştırabiliriz; hangisi daha güçlü durumdadır?

Dükkanımız, işimiz, birikimimiz, banka hesabımız karşısında "hasbünallâhu ve nime'l-vekil" (Allah bize yeter, o ne güzel vekildir) deyişimiz arasındaki farkın gücü çok önemli bir göstergedir. İnsan kendi kendini aldatıyor olabilir. Gerçekle ilk karşılaştığımız anda boyalarımız dökülebilir, dayanaklarımız çöker ve boşluğa düşebiliriz.

Bugün dert etmemiz gereken konular arasında, topraklarımızın işgalinden de önce ele alınacak bir mesele olarak, Rabbimize tevekkül edip onunla baş başa olmaktan güven duyma imanımızın zayıflamasını konuşmamız gerekiyor. **Hastalığı ağırlaşan ve doktorların “artık eve götürebilirsiniz...” dedikleri birinin yakını olunca herkes zaten Allah’a güveniyor. Ama tedbir için doktora giderken de aynı Allah’a güvendiğinin farkında olup ancak o yaşatırsa yaşayabileceğini kesin biçimde bilmek; işte iman ve tevekkül budur.**

O zaman hiçbir acı ve hastalık insanı çökertemez.

Rabbimiz sabahları kalkıp işe gitmemizi, çocuklarımıza ekmek bulmak için alınımızdan ter silmemizi kanun olarak hayata koymuştur ve biz bu sebeple işe gidiyor, ter siliyoruz. Yoksa çalışsak da çalışmasak da ne rızık elde edebiliriz ki? Daha yediğimiz ilk lokmayı yutmadan boğulup ölürdük, Rabbimiz izin vermese.

Allah’a güvenen insan olabilseydik şayet, açlık bizi korkutamayacaktı. Yaşadığımız ülkede kanunların herkese sağlık-emeklilik sigortası diye bir ödemeyi şart getirdiğini, bizim de mecburen ödediğimizi söyleyip geçmek ve *güvenmeyi* kalpte bundan daha ileri götürmemek başarabildiğimiz bir iş olsaydı, emekli olmak denen şey Allah’a dayanmaktan daha mutlu etmeyecekti bizi. Ve bugünkü kadar kendi evinde huzursuzluktan bunalan insanlar olmayacaktık, psikologlar bugünkü kadar iş bulamayacaktı.

Bu ne hayattır ki şehirde yaşarken çatlıyoruz, köyümüze gittiğimizde sıkıntıdan çatlamamız devam ediyor.

Bu ne hayattır ki çocuğumuz büyüyecek diye mutlu olamıyoruz da büyürse ne yapacağımızın endişesiyle gün geçiriyoruz.

Bu nasıl hayattır ki eş, eşinin telefonunu takip ediyor kimle görüştüğünü bilmek için. Çocuk babasına, baba çocuğuna itimat etmiyor.

Bu nasıl hayattır ki fakir, asgarî ücretle çalıştığı işini kaybederse ne yapacağını düşünüp korkuyor; bugün işini bıraksa iki yüz sene yetecek miktarda parası birikmiş olan da korkuyor, endişeden delirecek oluyor. Mutlu kim olacak o zaman dünyada? Burnunu tıkatan ile nefes alan aynı sıkıntıyı çekiyorsa hayattan ne anlayacağız biz?

Öyleyse biz bu hayatta ne bulduk, niçin varız sorularını sormak da zorunlu hâle geliyor. Dert ve tasadan bunaldığımızda önümüze Mushaf’ı alıp beş sayfa Kur’an okumakla rahatlamadığımız, Allah ile konuşmaktan keyif alamadığımız için ve -aslında söylerken ağır görünse bile- Allah’a itimadımız zayıf olduğundan çatlıyoruz.

*

Sözünü ettiğimiz bu konu, Allah’a iman etmeyen ve ahiret ümidi olmayan toplumlar için normal olabilir. Onların ahiret diye bir umut depoları yoktur ellerinde, hayatın onlara çektiği her şeyin acısını cennette çıkaracak kadar büyük zevkleri gözünde tüten kimseler değildir. Ama sabah namazı kılan, Kur’an okuyan, Müslümanlığını yaşayan insanların üç günlük dünyada intihar etmeyi düşünecek noktaya gelmeleri hiçbir şekilde anlamlı değildir. Cehennemde ebedî kalmak anlamına gelen intihar işini bir Müslüman düşünebilir mi hiç? İmanla bu nasıl bağdaşacak? İffetle ilgili olmadıkça bir insan eşinden ayrılıp ömrünün geri kalan kısmını dul yaşamayı hangi bedel karşılığında düşünür? Müslümanlar olarak zaten buranın cennet olmadığına, sorunsuz olamayacağına iman ediyor değil miyiz?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem niçin cennet gibi bir hayat yaşayamadı dünyada? Hiçbir teknik imkânları olmadan, altmış üç senelik ömründe tek bir gün bile üç öğün yemek yiyemeden yaşamış

olan o en kıymetli insanın ümmeti değil miyiz biz ki sorunsuz, dört dörtlük, pürüzsüz hayat beklentimiz olabiliyor, bu beklenti uğrunda temenniler besleyebiliyoruz? Ümmetimiz acılar, dertler, yokluklarla yaşamayı becerebilmesi gereken bir ümmet değil midir?

Allah'a güvenmek, o Rabbim oldukça varlığım, yokluğum, beklentilerim ve korkularım da ona dayanarak ayakta kalabilir diye düşünmedikçe bizim daha çok emekli sigortası, her gün de yeni bir arkadaş bulmamız lazımdır. Hastalanmamak için her gün bir santim kalınlıkta krem sürmemiz lazımdır. İnsan, yeri gelip kendi canına bile itimat etmeyecektir de Allah'a itimadı hâlâ ayakta kalacaktır. Yoksa dünya çekilebilir zorlukta olmaz.

Gençler evlenirken karşısındaki kişinin "seni çok seviyorum" minvalli cümlelerinin renkliliğine, aşırılığına, göz alıcılığına bel bağlar ve tamamen bununla ümit besler, Allah'a itimadı bundan daha ileride tutmayı gözden kaçırlırlarsa dayandıkları dağların eridiğini görmeleri çok uzun sürmez. İnsan, kendisi gibi aciz, zavallı ve aslında hiçbir şey elinde olmayıp yalnızca konuşmaktan ibaret eylemi olan bir başka insana güvenir de Hayy ve Kayyûm olan Allah'a güveni ikinci plana atarsa burada büyük hayal kırıklığı mukadderdir.

İnsan, arkadaşından gelen bir hediyeden çok, Allah'tan geldiğini bildiği bir dertle mutlu olmalıdır. Bu bir seviye meselesidir.

Bugünkü yeni nesil ne kadar anlar, anlamak ne kadar ister bilmiyorum ama hiçbirimizin unutmaması gereken müthiş bir örneği zikretmeliyiz. Hepimiz biliriz ki ölmek kolay değildir, insan büyük sancılar çeker. Efendimiz aleyhisselam bile vefatından önceki son anında yanına giren sahabiye çok eziyet çektiğini buyurmuştur. Bu son sıkıntıların müminin lehine bir durum olduğunu ve Allah'ın kulunu günahların yükünden temizleyerek cennete almak istediğini düşününce kalbe rahatlık verdiği de doğrudur.

Ümmetimizin büyük isimlerinden, beşinci raşit halife Ömer bin Abdülaziz'in muazzam bir sözü vardır. Şöyle diyor: "Benim ölürlen acı çekmemek diye bir arzum olmaz. İsterim ki ölürlen de acılar çekeyim. Çünkü o ölüm anında çekeceğim sıkıntılar, günahlarımın dökülüp affolması için insan olarak elimdeki son fırsattır; o fırsatı kaçırmak istemem."

Keşke şu satırdan sonra konuya devam etmesek de ömrümüzün sonuna kadar bu sözü anlamaya çalışsak...

*

Hayatı böyle anlayan biri, başı ağrıyor diye aşırı tepkiler vererek yaşamaktan soğuduğunu söyler mi? Eşi onu eziyor diye hayata küser mi? Üç gün iş bulamadığı için sigaraya başlar mı? Bir yerde sinirlendi diye küfreder mi hiç?

Ömer bin Abdülaziz'in bu sözünden Allah ile bağlantısının ne kadar kuvvetli ve farklı bir karakterde olduğunu anlamaya çalışmalıyız. Ölecek, hayat bitiyor; bunu anlıyor da Allah'tan acılarını hafifletmesini istemek yerine kurtuluşunu kolaylaştıracak olan zor seçeneği istiyor. Ölürlen bile Allah'ın rahmetine sarılmış olmak imanın en bariz sağlamlık işaretidir.

Çocuklarımıza temel iman bilgilerini öğrettiğimiz gibi daha en başta öğreteceğimiz bir konu da budur: Allah'a dayanmak gerektiği, güvenebileceğimiz en güçlü dayanağın o olduğu şuurunu evvela örnek olarak gözlerinin önüne getirilmeli, konu olarak da öğretilmelidir. Allah'a itimat etmeyi anne-baba üzerinde gören çocuğun bu prensiple hayat yaşaması kolaylaşacaktır. Yoksa "imanın şartları altıdır..." deyip saymaya başlamanın pratik anlamda herhangi bir marifeti yok. Bunları öğrenmekle de çocuğun tam mümin olması mümkün değildir zaten. Çok şey bilmek bir çeşit kemâl alameti değildir; yeri gelince Allah'a güvenmektir imanın kemâl işareti.

Önce annesi tarafından “evde kalırsın, teyzenler, görümcenler geliyor” diyerek dikkat çekici şekilde giyinmeye alıştıran nur yüzlü hanım kızlar, daha o aşamada Allah’tan başka ve çok basit sebeplere itimat etmek, bel bağlamak düzeyine çekiliyorlar. Bu elbette “kader unutulmuş olabilir, senin evliliğinin yazılması unutulmuştur kaderine” demeye gelen, apaçık iman zafiyeti göstergesidir. Nesil böyle yetiştirilince tabii ki o çocuklar büyüdüklerinde nasiplerinin kaderde yazılı olmadığını belki söylemeyen ama söylese bir şey değişmeyecek davranışlarla hayatı yaşıyorlar. Büyüyle nasibinin kapatıldığını düşünen kız da bu kızdır. Hâlbuki Allah’ın yazdığı nasip ve kısmet hangi fani varlığın büyüü tarafından bozulmuş olabilir? Müslüman böyle bir şeyi nasıl olup da düşünebilir?

Allah’a iman etmeyi birkaç cümleyi ezbere söylemekten ibaret zanneden biri olunca insanın böyle düşünmesi de normal hâle gelir. Allah’a iman, tavırlarda ortaya çıkan ve sözden çok elden gelenle anlaşılacak bir şeydir. Hiç unutmamamız gereken müthiş bir örneği defalarca dinlemiş ve okumuşuzdur: Nemrut’un İbrahim aleyhisselamı ateşe atacağı esnada, tam mancınının üzerindeyken Cebrail aleyhisselamın yanına gelerek yardım teklif etmesi üzerine Hz. İbrahim, “Yardım edecek olsan sen isen istemem, Allah ise yardım edecek olan, o beni zaten görüyor” demişti.

Bu örnekle kıyaslanamayacak basitlikte bir sıkıntı karşısında müminin aklına Allah’a güvenmek, onun kaderine teslim olmak gelmiyor da yalan söyleyerek, rüşvet vererek, zulmederek o sıkıntıyı bertaraf etmeyi düşünüyorsa meselenin imanla alakalı olduğu açıktır. Ayna karşısına geçerek kişinin, insan olarak yapabileceklerinden sonra Rabbine güveninin ne durumda olduğunu itiraf etmesi ve samimiyetle bu güveni güçlendirmesi gerekir. Paranı say, yıllarca yetecek paran olsun, gidip bankaya yatır ama sonra da nefsine de ki: O paraya güvenmiyorum, Rabbim rızık biriktirmemi buyurduğu için biriktirdim onları, ben Rabbime güvenirim. O beni yaratmış, öldürecek, tekrar diriltecek olandır; ona güvenmeyeyim de kime güveneyim?

Bu şuurda olan mümin asla açlık derdi çekmez. Seksen metrekarelik dairesinde yedi çocuğuyla yaşar da saray gibi geniş gelir ona evi. Bu şuuru bilmeyense iki çocuğuyla iki yüz metrekare evinde boğulur, çatlar. Akıllı olan, evinin genişliğini mezarıyla ölçerek rahat eder. Bir meseleye Allah ile bakmak başka, Allah’ı bırakarak bakmak başkadır.

*

Allah’ın yaratmasında, ipler insanın elinde olsaydı görülmesi imkânsız olacak bir adalet ve hikmet vardır. Allah’tır ki her yaptığı adaletli, hikmetlidir. Evimizdeyken ve hayatı yorumlarken unutmamamız gereken, Allah’ın bizi ve yaşadığımız hayatın her ayrıntısını bizden daha iyi bildiği hakikatidir. Eğer Allah’ın bize bizden daha merhametli, hikmetli, adil olduğunu bilmiyorsak yaşadığımız hayat çatlaktan başka yere çıkmaz. Allah’a sığınmak ve güvenmek sözle ispatlanan bir iş değildir.

Her işi yerli yerinde yapan ve hikmetle gerçekleştiren Allah, sen iki kız çocuğu istiyordun ve bir kız çocuğu vermişse sana, hastalıkla yaratmış ve daha altı aylıkken dört kere ameliyat geçirmişse yine de hikmeti sorgulanamayacak olandır. Biz insanlar olarak onun neyi-niye yaptığındaki hikmet fonksiyonunu sorguya açamaz, hele isyana kalkışmak gibi hadsizliklere asla yeltenemeyiz. Allah’ın işlerinin hikmetine iman eden, kendi içindeki rahmet damarından ona bakıyor demektir. Bu kuldur ki “Allah’ın rahmetinin muhsin (her işi iyi yapan) kullarına yakın olduğu” ayetine muhataptır. O zaman ekonomik sıkıntılar yaşamak, hastalıklar çekmek o mümini çökerten bir etkiye dönüşmez.

Bir sırrı unutmamalıyız:

Allah hakkında hepimiz iyi düşünmek zorundayız. Şayet Allah hakkında kötü düşünürsek ona bir şey olacağı yoktur, olan bize olur. Kötü düşünmek mutluluğumuzun temeli olan sabrımızın intiharıdır. Kudsi hadis-i şerifte buyrulduğu üzere Allah Teâlâ, bütün insanlar ona isyan etse ve en büyük günahları işlese en ufak zarar görmeyeceği gibi her insan secdeye kapansa bundan da hiçbir kâr etmeyecek olandır. İnsan onun mülkünde nedir ki bir şeyi artırıp azaltabilsin, oranları değiştirebilin.

Hayatında bu kurtarıcı mantığı ve bakışı oturtamamış kardeşlerimize tavsiyelerimizi uygular ve gayret gösterirlerse Rabbimizin izniyle rahat edeceklerdir. Bu tavsiyeleri şöyle sıralayabiliriz:

1- Müslüman olarak sen Allah'ı hak ettiği makamda mı görüyorsun? O Allah, sen de kulsun; bunun farkında mısın? Yoksa bir biçimde 'insan hakları' sayesinde kazanımları olmuş, karşısında oy verip vermeme gücünün olduğu bir makam gibi mi görüyorsun Allah Teâlâ'nın yüce makamını? Elbette herkes Allah'ın Allah, kendinin de kul olduğunu söyler ama bu pratikte nereye oturuyor? Kalitesi de ne durumda?

Rabbine seslenirken, dua ederken, sığınarak niyazını dillendirirken sesin ne kadar yüreğinden geliyor, ne kadar dilinin ucuyla yapıveriyorsun bunu? Konumuzda ilerleme kaydedebilmek için öncelikle bu sorgulamanın insanın nefsinde gerçekleştirilmesi lazımdır. Kendini bu sürece koyduktan sonra da Kur'an'ı okurken, tespih çekerken böyle düşünmeye odaklanmalıdır. Ardından böyle düşünen mümin kardeşler bulunmalı, olayların içinde eriyip kaybolmuş kişiler yerine olayları ayağının altına almış olanlar seçilmelidir.

2- Ahiret ile dünyayı tart; tutunduğun dal ne kadar dünyadır, ahirete tutunmak için ne kadar uğraşıyorsun? Her yaşayanın bir gün öleceğini biliyoruz tabii ama sözünü ettiğimiz nokta bunu bilmek değildir zaten. Yürekteki sevdaya bakmalıdır; ne kadar cennet vadileri arzulanıyor, ne kadar dünyanın geçici vadileri... Dünya kalbi bloke etmiş ve az bir kısmını bırakmışsa cennet ümidine ve cehennem korkusuna, o kalp sıkıntıdan çatlamaya mahkûmdur.

3- Mesela yemek yiyor, yediğimize hamd ediyoruz; etmesek nankör oluruz. Müslümanlığımız da tıpkı yemek nimeti gibi elimizde nimet, hem büyük bir nimettir. İslam gözümüzde büyük bir nimet olarak durmalı, sıradan ve topluca Müslüman olduğumuz bir cepte keklik durumuna indirilmemelidir Müslümanlık. İmanı kimseye nasip etmeyeceği şekilde bana nasip ettiğinin farkında olmalıyım Allah'ın.

4- Allah'ın bizdeki nimetlerini sayarken; evimizi, çocuklarımızı, eşimizi, akrabamızı de sayıyor muyuz? Yoksa sadece cebimizdeki, yastık altındaki parayı mı nimet biliyoruz? Hastamız olabilir, bunalmışızdır, elektrik faturamızı ödeyecek gücümüz kalmamıştır belki ama çocuğumun ay parçası gibi parıldayan yüzünü görmem bile çok büyük bir nimettir. Sayılacak nimetler arasında, bardağın dolu tarafında gözden kaçırdığımız nice şey vardır.

5- Aklını yitirmiş deliler ve hayvanlaşanlar hariç, insan olarak yaşayan her canlının bir derdi mutlaka vardır. Şeytan ise bize bütün insanları dertsiz, aralarında tek dertlinin biz olduğumuz bir dünya hayal ettirir. Hâlbuki çocuğu hastalandığında talihten feleğe, kaderden dünyaya kadar kırk türlü ah u vah eden biri acilen doktora gittiği zaman grip salgını olduğunu duyunca aslında sadece kendisini bulduğunu düşündüğü şeyin birçok insanın da hayatında var olduğunu anlıyor. Hiç kimse bu hayatta derdiyle tek değildir; hayat böyledir zaten. Nasıl ki herkes akşam oturup yemek yiyorsa herkes de hayatı dertleriyle yaşıyor.

6- Hayatın sırrı şudur: Dünyanın değeriyle cennetin değerini, dünyanın süresiyle cennetin süresini karşılaştırıp ortalamasını bulunca ölüm bile insana sıkıntı vermez –bırak hastalığı. Allah muhafaza buyursun, kırk yaşında felç olsa insan, genç yaşında felç olmasına insanların üzülmesi bir bakıma gülünçtür. Çünkü o hâliyle yaşasa en fazla kırk sene daha yaşar biri, haydi yüz sene daha yaşasın. Yüz kırk yıl yaşayacak ve her şey bitecektir. Dünyanın mutluluğunun da dertlerinin de sonu vardır. Cennet ise sonsuzdur ve cenneti o felç sayesinde kazanabilmek mümkündür.

Bu oranlamayı yapmaya alışalım.

Cennet, önümüzdeki meçhulün adı değildir. İnsan cenneti meçhul ve uzak bir hedef olarak görürse onun lezzetini de yaşayamaz. O bilinmez bir hedef değil, gerçek bir idealdir ve yüzde yüz hakikattir.

Sanallaştırılan cennet ve cehennem, ne sabahlara kadar ibadet ederek ümit beslemeyi ne de korku ile dolu bir yüreği getirir. Cennet göz önünde olmalıdır ki henüz ona varmadan, dünyadayken bile kişinin kalbini ve zihnini hareketlendiren etkiler doğursun. Rabbimiz celle celâlühü, Secde suresinin 16. ayetinde müminleri bu doğrultuda tarif etmektedir:

يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا

“Korkuyla umut arasında bir sesle Allah’a dua ederler...”

Allah bu sesi tartar ve görür ki kul, Rabbinin korkusunu kalbinde taşımaktan dolayı ödü patlamakta ama diğer taraftan adeta çocuğun annesine sarılmasına benzer ümitle yine Rabbine sığınmaktadır. Zaten başka bir ayette de iyi müminleri tarif ederken, “rahmetiyle ümitvar, azap korkusuyla da korkarak yaşıyorlar” diye tarif buyurmuştu.

Bu dengeyi koruyarak yolu yürüyebilenler, ilk dönemde cennet bahçelerine de Allah’ın izniyle kavuşacak olanlardır.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.